

بسم الله الرحمن الرحيم
خدا را شاکر و سپاسگزاریم که بحمدالله در این دوره هم، این گردهمایی به بهترین وجه انجام شد. جای خوشوقتی است که هر سال، یک قدم جلوتر می‌رویم. البته من به شما برادران و خواهران عزیز عرض کنم که ما سالها از قرآن دور ماندیم. سلاطین ظالم و حکام بیگانه از قرآن، سالهای متمادی این کشور قرآن را از قرآن دور نگه داشتند. حقا ما عقب افتادگی داریم. لذا سالی یک قدم، کافی نیست.

عزیزان من! قرآن نور است و حقیقتاً دل و روح را روشن می‌کند. اگر با قرآن انس پیدا کنید، می‌بینید که دل و جان شما نورانی می‌شود. به برکت قرآن بسیاری از ظلمات و ابهامها از قلب و روح انسان زدوده می‌شود. آیا این بهتر نیست؟ «یخرجهم من الظلمات الی النور». به وسیله‌ی قرآن است که خدای متعال می‌فرماید: «الله ولیّ الذین امنوا یخرجهم من الظلمات الی النور» (66). به برکت قرآن است که انسان از ظلمات اوهام، اشتباهات، خطاها و غلطها، به نور هدایت راه پیدا می‌کند. قرآن، کتاب معرفت است. ما در زمینه‌ی زندگی، در زمینه‌ی آینده، در زمینه‌ی تکلیف کنونی، در زمینه‌ی هدف از بودن و در بسیاری از زمینه‌های دیگر، خیلی از مسائل را نمی‌دانیم. بشر مشحون به جهالتهاست و قرآن برای انسان معرفت می‌آورد.

قرآن کتاب نور، کتاب معرفت، کتاب نجات، کتاب سلامت، کتاب رشد و تعالی و کتاب قرب به خداست. ما این خصوصیات را چه وقت از قرآن به دست می‌آوریم؛ برادران عزیز؟ همین که قرآن را در جیبمان بگذاریم کافی است؟ این که در هنگام سفر، از زیر قرآن رد شویم کافی است؟ امروز من می‌گویم، این که ما در جلسه‌ی تلاوت قرآن شرکت کنیم کافی است؟ این که حتی قرآن را با صدای خوش تلاوت کنیم یا تلاوت خوش را بشنویم و از آن لذت ببریم کافی است؟ نه. چیز دیگری لازم دارد. آن چیست؟ آن تدبّر در قرآن است. باید در قرآن تدبّر کرد. خود قرآن در موارد متعدد از ما می‌خواهد که تدبّر کنیم. عزیزان من! اگر ما یاد گرفتیم که با قرآن به صورت تدبّر، انس پیدا کنیم، همه‌ی خصوصیات که گفتیم حاصل خواهد شد. ما هنوز خیلی فاصله داریم؛ پس باید پیش برویم. این که شما می‌بینید از اوّل انقلاب تا امروز، مسؤولین و دلسوزان کشور، قرآن را در تلاوت، در حفظ و در تعقیب مراسم مربوط به قرآن مطرح کرده‌اند، برای این است که ما به آن جا نزدیک شویم. البته تلاوت قرآن با صدای خوش، کار بسیار خوبی است. روایت دارد که امام سجاد علیه‌السلام - هم درباره‌ی امام سجاد علیه‌السلام دارد، هم درباره‌ی امام باقر علیه‌السلام - وقتی تلاوت می‌کردند، کسانی که از نزدیک محل تلاوت ایشان می‌گذشتند، زانوهایشان می‌لرزید و سست می‌شد و نمی‌توانستند حرکت کنند. می‌ایستادند تلاوت قرآن را گوش می‌کردند و وقتی حظّ خودشان را می‌بردند، به راهشان ادامه می‌دادند. تلاوت قرآن با صوت خوش و با آداب که شیوه‌ی خاصی دارد، موسیقی خاصی دارد، روش خاصی دارد، امور لازمی است. اینها انسان را نزدیک می‌کند؛ اما کافی نیست. اگر بخواهیم تشبیه کنیم، این طور می‌گوییم: قرآن را به صورت بنای معظمی، دارای سالنها و حجره‌ها و زوایای گوناگون و اعماق فراوان در نظر بگیرید. این عمارت وسیع و عظیم، سردر و مدخلی دارد. اگر آن مدخل را زیبا ساختم، مردم برای ورود در آن عمارت، تشویق می‌شوند. مدخل آن بنای رفیع، همین تلاوتهای زیبایی است که این جا خواندند. کاشیکاری دم در، این تلاوت است. حال وارد شوید. این کاشیکاری، بسیار لازم است. این زیباسازی تلاوت، امر لازمی است. لذاست که بنده تشویق و تقدیر می‌کنم. یعنی از کسانی که با خوب خواندنشان قرآن را در دل‌های ما شیرین و در چشمهای ما زیبا می‌کنند، تجلیل می‌کنم. این تقدیر و تجلیل، هم قاریان عزیز جوان و نارس خودمان در ایران را شامل می‌شود و هم اساتید قدیمی و کهنی را که از کشورهای دیگر می‌آیند؛ بخصوص قراء مصر و بخصوص این مرد کهن و استاد قدیمی، آقای شعیشع که از قدیم بنده ایشان را می‌شناسم. شاید سی سال است که من با تلاوت او آشنایم. بحمدالله چند سالی است که به این جا می‌آید و از نزدیک ایشان را می‌بینیم و تلاوتش را می‌شنویم. امروز هم از آن تلاوتهای بسیار خوب را انجام داد.

نوار امروز این شیخ بزرگوار و استاد قرآن، از نوارهای یادگاری خواهد بود و ان شاء الله خواهد ماند. برای خود او هم ان شاء الله وسیله‌ی یادآوری و برای دیگران هم مایه استفاده است. دیگران هم بحمدالله خوب خواندند. اما اینها همه مقدمه‌ی ورود در آن بنیاد رفیع است. باید وارد شوید و قرآن را حفظ کنید. من در برنامه‌های این دو سه روز که پخش شد، دیدم بچه‌های کوچک ما قرآن را با خصوصیات آیه، سوره، صفحه به صفحه و خط به خط حفظ کرده‌اند. بسیار کار جالبی است. بسیار زیباست. واقعاً باید از پدران و مادران این بچه‌ها تجلیل کرد. بسیار اهمیت دارد که انسان این‌طور با نوجوان خودش کار کند و او را این‌گونه بار بیاورد. اینها می‌ماند.

البته من يك تذکر هم بدهم: ذهن این بچه‌ها را با اعداد رایانه‌ای پر نکنید. ما چه کار داریم که فلان سوره چند حرف دارد؟ روزگاری این گونه مسائل لازم بود. روزگاری که خوف تحریف وجود داشت، لازم بود عدد کلمات و عدد حروف، محفوظ باشد. امروز قرآن، هزاران چاپ شده است. چه کسی جرأت دارد يك حرف از قرآن کم یا زیاد کند؟ این کارها امروز لازم نیست. به جای این کارها، بگویید حفظ کنند که در خواتیم آیات، تعبیرات مثلاً «و هو السميع العليم» چند جا در فلان سوره آمده است. سمیع یا علیم یا قدیر؛ چند تا از اینها با هم آمده است. کدام يك با هم آمده است. اینها خوب است. اینها را حفظ کنند. اینها در فهم معانی آیات تأثیر می‌گذارد. ببینند در آیات مثلاً اول این سوره تا آخر سوره، چند بار کلمه وحی آمده است. مثلاً در چند آیه به پیامبر اشاره شده است که این قرآن به سوی تو وحی می‌شود. مثلاً نکات مکرر در سوره - هر سوره‌ای را که می‌خواهد بخواند - استخراج شود. فرض بفرمایید این آیات مربوط به سوره‌ی «فصلت» است. در این سوره راجع به وحی مکرراً صحبت شده است. نوجوان این نکات را استخراج و حفظ کند. اینها مهم است. این که چند حرف است یا صفحه‌ی چندم است، مهم نیست. ما که قرآن با چاپ واحد نداریم؛ صدها چاپ قرآن داریم. آغاز يك سوره در این قرآن، صفحه‌ی 325 است، اما در قرآن دیگر ممکن است صفحه‌ی 100 باشد. لذا باید به بچه‌ها نکات لازم و مفید که آنها را به فهم مفاهیم قرآن نزدیک می‌کند، یاد دهید تا مثل نقشی که در سنگ می‌ماند، تا آخر عمر در ذهنشان بماند و مایه‌ی برکت شود.

عزیزان من! جامعه‌ی اسلامی ما، این‌گونه رشد می‌کند. این‌گونه استحکام پیدا می‌کند. این‌گونه استقلال خود را تضمین می‌کند. این‌گونه توجه مسلمین دنیا را جلب می‌کند که راه هدایتشان را در اسلام پیدا کنند. امروز بحمدالله مردم متوجه شده‌اند و در اسلام، راه هدایت را می‌جویند. این کار بایستی تشویق شود. ظهر نزدیک است؛ جوایز هم بایستی داده شود. من بیشتر از این ادامه نمی‌دهم. از همه‌ی حضار، از میهمانان، از گردانندگان این مسابقه، از داوران، از هر کسی که به نحوی زحمت کشیده است و از برادران عزیز که بسیار تلاش کردند، صمیمانه تشکر می‌کنم.

والسلام علیکم ورحمة الله

(66) بقره: 257